روی موج کوتاه

عراقچی:
هیأت ایرانی در دوحه است اما برنامه‌ای برای دیدار با مقام‌های آمریکا نداریم
وزیر خارجه حضور هیأت ایرانی در دوحه را تایید کرد اما گفت که مقام‌های ایران قصد دیدار با طرف آمریکایی را ندارند. عباس عراقچی به شبکه الجزیره گفت که اخبار منتشرشده درباره چنین دیداری «صرفاً گمانه‌زنی رسانه‌ای است.» وی همچنین گفت که ایران پیام جی دی ونس، معاون رئیس جمهور آمریکا را «بادقت» در «نشست‌های سطح عالی» بررسی کرده است. او تاکید کرد که تنها پس از موافقت واشنگتن با شروط ایران، درباره مستقیم یا غیرمستقیم بودن گفت‌وگو با آمریکا تصمیم گیری خواهد شد.

عبداللهی:
اقدام دشمن محرز شود، منتظر نمی‌مانیم
رئیس ستاد کل نیروهای مسلح و پشتیبانی نیروهای مسلح در پیامی نوشت: هرگاه نشانه‌های اقدام خصمانه دشمن احراز شود، نیروهای مسلح در انتخاب زمان و نحوه پاسخ، منتظر آغاز اقدام او نخواهند ماند. علی عبداللهی در پیامی در شبکه اجتماعی ایکس نوشت: با تمام ظرفیت اطلاعاتی، تحرکات و آمادگی‌های دشمن را رصد می‌کنیم و بانک اهداف را بروز می‌کنیم. وی یادآور شد: هرگاه نشانه‌های اقدام خصمانه دشمن احراز شود، نیروهای مسلح در انتخاب زمان و نحوه پاسخ، منتظر آغاز اقدام او نخواهند ماند. رئیس ستاد کل نیروهای مسلح و پشتیبانی نیروهای مسلح تاکید کرد پاسخ مافوری، اثرگذار و بدون محدودیت جغرافیایی خواهد بود.

سخنگوی ارتش:
آمریکا ماجراجویی کند، جغرافیای جنگ گسترده‌تر خواهد شد
سخنگوی ارتش ایران درباره احتمال حمله دوباره آمریکا به ایران گفت در صورت وقوع این حمله، جغرافیای جنگ گسترده‌تر خواهد شد. محمد اکرمی‌نیا، در شبکه اجتماعی ایکس نوشت: «با توجه به سابقه سیاه رئیس جمهور آمریکا در خیانت به دیپلماسی، ارتش جمهوری اسلامی ایران بی‌اعتماد و بی‌اعتنا به اقدامات دشمن، بی‌وقفه در حال ارتقا آمادگی‌های رزمی خود است.» او ادامه داد: «اگر رئیس جمهور آمریکا بار دیگر با تهدید و تطمیع صهیونیست‌ها دست به ماجراجویی دیگری در منطقه بزند، بی‌تردید آتش جنگ جغرافیای گسترده‌تری را در بر خواهد گرفت و پایان جنگ به دست او نخواهد بود.»

دزدان دریایی سومالی یک شناور ماهیگیری ایرانی را ربودند
نیروی دریایی اتحادیه اروپا از توقیف یک قایق ماهیگیری ایرانی توسط دزدان دریایی مسلح در سواحل سومالی خبر داد. نیروی دریایی اتحادیه اروپا و منابع امنیتی در منطقه «پانتلند» روز شنبه اعلام کرد که دزدان دریایی مسلح، یک شناور ماهیگیری ایرانی را در سواحل شمال شرقی سومالی توقیف کرده‌اند. مقامات امنیتی در پونتلند ضمن تأیید این آدم‌ربایی، توضیح دادند که این حمله توسط هشت فرد مسلح از منطقه‌ای ساحلی و دورافتاده در نزدیکی «بندر بیلا» صورت گرفته است.

وزیر خارجه مصر:
به‌شدت نگرانیم دور جدید تنش‌ها ویرانگرتر باشد
وزیر خارجه مصر، روز شنبه درباره رویارویی ایران و آمریکا اظهار نگرانی کرد. بدر عبدالعاطی، گفت که «بسیار نگران» است که دور جدیدی از تشدید تنش‌ها در جنگ میان ایالات متحده و ایران، ویرانگرتر باشد و پیامدهای عمده‌ای به همراه داشته باشد. اظهارات او در نشست امنیتی «گفتگوی منامه» در بحرین بود.

مطهری:
مخالفان مذاکره منافع و مصالح کشور را قربانی می‌کنند
یک فعال سیاسی با تأکید بر ضرورت حفظ وحدت و انسجام داخلی در شرایط تهدید جنگ گفت: افرادی که مذاکره را به‌طور کلی مردود می‌دانند، باید توضیح دهند چه راهکاری را جایگزین آن می‌کنند؛ صرف مخالفت با اقدامات دیگران، بدون ارائه استدلال و راه‌حل، رویکرد درستی نیست و کسانی که به‌طور کلی با مذاکره مخالفت می‌کنند، در واقع منافع و مصالح کشور را قربانی می‌کنند. علی مطهری خاطرنشان کرد: اینکه افرادی از بیرون گود صرفاً بگویند این کار را انجام دهید و آن کار را انجام ندهید، رویکرد درستی نیست و باید برای دیدگاه‌های خود استدلال داشته باشند. نایب‌رئیس مجلس دهم تصریح کرد: ما ضمن اینکه برای جنگ آماده هستیم، راه مذاکره را هم باز گذاشته‌ایم؛ زیرا مردم ما اکنون تحت فشار هستند. مقامات کشور به گونه‌ای عمل می‌کنند که ضمن وارد کردن فشار کافی به دشمن، شروطی را هم تعیین کرده و اعلام کرده‌اند تا زمانی که این شروط اجرا نشود، وارد بحث هسته‌ای نخواهیم شد، این موضع، عادلانه و درست است.

آکسیوس:
هگست و روبیو نسبت به دستیابی به توافق هسته‌ای با ایران تردید دارند
آکسیوس نوشت، پیت هگست، وزیر دفاع آمریکا، و مارکو روبیو، وزیر امور خارجه این کشور، نسبت به امکان دستیابی به توافق هسته‌ای با ایران تردید دارند. بر اساس این گزارش، آن‌ها معتقدند میراث سیاسی دونالد ترامپ باید تضعیف بیشتر ایران باشد؛ هدفی که می‌تواند از طریق حملات نظامی بیشتر نیز دنبال شود.

نامه عباس آخوندی به رئیس جمهور:
نمایندگان چین، روسیه و کشورهای منطقه را به تهران دعوت کنید
وزیر پیشین راه و شهرسازی در نامه‌ای به رئیس جمهور، خواستار دعوت از دولت‌های چین، روسیه و کشورهای منطقه به تهران برای برگزاری نشستی با هدف بررسی نگرانی‌های ایران و منطقه و رایزنی درباره راهکارهای جلوگیری از شعله‌ور شدن دوباره آتش جنگ شد. عباس آخوندی در نامه‌ای به دکتر مسعود پزشکیان رئیس جمهوری اسلامی ایران پیشنهاد کرد با رهبری شخص رئیس جمهور، «ایران در سطح وزیر از دولت‌های چین و روسیه به‌عنوان بازیگران بین‌المللی و از ترکیه، پاکستان و مصر به‌عنوان قدرت‌های منطقه‌ای و از تمام کشورهای جنوب خلیج فارس برای بررسی اوضاع منطقه، تبادل نظر، استماع نگرانی‌های ایران و استماع رویکرد آنان دعوت به عمل آورد تا در تهران حضور یابند و حتی الامکان به یک جمع‌بندی مشخص برای مدیریت مخاطره‌اشتعال مجدد آتش جنگ برسند.» این استاد دانشگاه و فعال سیاسی، در این نامه افزوده است «این اقدام می‌تواند گامی واقعی برای تحقق نظریه امنیت شبکه‌ای جمعی در منطقه و مشارکت متعهدانه آنان باشد.»

طرح یک ضرورت همزمان با نشست دوحه و تهدید جنگ و تخریب زیرساخت‌ها:

بازنگری در هزینه – فایده حفظ ذخایر اورانیوم

نهال فرخی

میانجی‌های قطری برای جلوگیری از آغاز جنگی تازه میان ایران و آمریکا تلاش می‌کنند و در همین شرایط امایکی از اعضای کمیسیون امنیت ملی مجلس خواستار افزایش غنی‌سازی اورانیوم به ۹۰ درصد شده است؛ سطحی که به غنای مورد استفاده در تسلیحات هسته‌ای نزدیک است. هم‌زمان گزارش‌های رسانه‌های آمریکایی از احتمال حملات گسترده به زیرساخت‌های ایران پس از انتخابات میان‌دوره‌ای آمریکا حکایت دارند و در چنین شرایطی، پرسشی فراتر از اختلافات معمول هسته‌ای مطرح می‌شود که حفظ ذخایر اورانیوم با غنای بالا چه نسبتی با حفظ زیرساخت‌های حیاتی و آینده اقتصادی ایران دارد و اگر قرار باشد کشور برای نگه‌داشتن چندصد کیلوگرم اورانیوم، خطر تخریب تأسیسات انرژی، بنادر، پالایشگاه‌ها و زیرساخت‌های صنعتی خود را بپذیرد، آیا هزینه‌وفایده چنین تصمیمی دوباره محاسبه شده است؟

این پرسش به معنای نادیده گرفتن حق ایران برای استفاده صلح‌آمیز از انرژی هسته‌ای یا توجیه حملات نظامی آمریکا و اسرائیل نیست. بلکه موضوع بررسی گزینه‌هایی است که بتوانند هم حقوق و امنیت ایران را حفظ کنند و هم احتمال جنگی دیگر را کاهش دهند؛ جنگی که حتی در صورت ناکامی مهاجمان در دستیابی به اهداف نظامی، ممکن است خسارات اقتصادی آن برای سال‌ها باقی بماند.

از غنی‌سازی ۶۰ درصدی تا درخواست ۹۰ درصد

ابراهیم رضایی، عضو کمیسیون امنیت ملی و سیاست خارجی مجلس، نهم آبان در اظهاراتی خواستار افزایش غنی‌سازی اورانیوم از ۶۰ به ۹۰ درصد شد. او با اشاره به تجربه جنگ‌های اخیر گفت: «اگر امروز هسته‌ای شده بودیم مورد حمله قرار نمی‌گرفتیم و آنها به گونه دیگری با ما برخورد می‌کردند.»

رضایی همچنین تأکید کرد که ایران باید توانمندی‌های هسته‌ای خود را حفظ کند تا در صورت تغییر تصمیم‌های کلان کشور، امکان استفاده از این ظرفیت وجود داشته باشد. او از بررسی طرح‌های خروج از پیمان منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای، NPT، در مجلس نیز سخن گفت و مذاکره بر سر توانمندی هسته‌ای را نادرست دانست.

این اظهارات نماینده مجلس بیانگر دیدگاهی است که امنیت ایران را در افزایش ظرفیت بازدارندگی، حتی تا آستانه دستیابی به سلاح هسته‌ای، جست‌وجو می‌کند. طرفداران این دیدگاه به تجربه خروج آمریکا از برجام و حملات نظامی پس از آن استناد می‌کنند و معتقدند محدودیت‌های هسته‌ای نتوانسته‌اند امنیت ایران را تضمین کنند.

با این حال، میان غنی‌سازی ۹۰ درصدی، ساخت سلاح هسته‌ای و دستیابی به بازدارندگی معتبر تفاوت وجود دارد. تولید مواد با غنای تسلیحاتی به تنهایی به معنای برخورداری از سلاح عملیاتی نیست و از سوی دیگر، این فرض که دستیابی به سلاح هسته‌ای لزوماً مانع هرگونه حمله خواهد شد نیز قطعیت ندارد. تصمیم برای حرکت به چنین سمتی می‌تواند پیامدهای امنیتی، اقتصادی و دیپلماتیک تازه‌ای ایجاد کند.

پرسش مهم‌تر این است که آیا در محاسبه بازدارندگی، هزینه‌های احتمالی تشدید تنش برای زیرساخت‌ها و زندگی اقتصادی مردم نیز به همان اندازه مورد توجه قرار گرفته است؟

دوحه؛ آخرین فرصت برای توافق؟

اما هم‌زمان با این مواضع، تلاش‌های دیپلماتیک برای جلوگیری از جنگ تازه شدت گرفته است. اکسیوس در گزارش ۳۱ اکتبر اعلام کرد میانجی‌های قطری روز جمعه بیش از ۱۲ ساعت در تهران مذاکره کرده‌اند و در طول این گفت‌وگوها با کاخ سفید در ارتباط بوده‌اند. هدف این رفت‌وآمدها فراهم کردن زمینه مذاکرات مستقیم ایران و آمریکا پیش از انتخابات میان‌دوره‌ای سوم نوامبر است.

گارد ین نیز از نامه جی دی ونس، معاون رئیس جمهوری آمریکا، به محسن رضایی، دبیر شورای عالی امنیت ملی ایران، خبر داده است. بنا بر این گزارش، واشنگتن خواستار تعهداتی مشخص درباره تعیین تکلیف ذخایر اورانیوم با غنای بالا شده و در مقابل، موضوع کاهش تحریم‌ها و بازگشایی تنگه هرمز مطرح است.

در این میان، اختلاف بر سر ترتیب اجرای تعهدات همچنان پابرجاست. تهران نگران آن است که امتیازهای هسته‌ای برگشت‌ناپذیر بدهد، اما آمریکا بتواند تعهدات اقتصادی خود را متوقف کند. در مقابل، واشنگتن خواستار اقدامات مشخص و قابل راستی‌آزمایی در ابتدای فرآیند مذاکرات است.

اکسیوس همچنین گزارش داده که میانجی‌ها در تلاش‌اند ایران را به پذیرش بازرسی از تأسیسات هسته‌ای آسیب‌دیده در برابر بخشی از کاهش تحریم‌ها متقاعد کنند.

گزارش‌ها درباره طرح‌های کوتاه‌مدت قطر برای کاهش تنش در تنگه هرمز نیز نشان می‌دهد دیپلماسی همچنان فعال است؛ هرچند هیچ‌یک از این پیشنهادها هنوز به توافقی قطعی تبدیل نشده‌اند. اهمیت این تحرکات زمانی بیشتر می‌شود که گزارش‌های رسانه‌ای از بررسی گزینه‌های نظامی گسترده‌تر آمریکا پس از انتخابات میان‌دوره‌ای حکایت دارند. البته بررسی چنین سناریوهایی به معنای اتخاذ تصمیم نهایی برای حمله نیست، اما نشان می‌دهد فرصت دیپلماسی با فشار زمانی همراه شده است.

۴۰۰ کیلوگرم اورانیوم در برابر پارس جنوبی؟

یکی از مهم‌ترین موضوعات مذاکرات احتمالی، سرنوشت ذخایر اورانیوم غنی‌شده ایران است. آخرین برآورد مبنای آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، مربوط به پیش از حملات ژوئن ۲۰۲۵، از وجود ۴۴۰.۹ کیلوگرم اورانیوم با غنای تا ۶۰ درصد حکایت داشت. آژانس به دلیل محدودیت دسترسی، نتوانسته موجودی و محل دقیق این ذخایر را پس از حملات به‌طور مستقل تأیید کند. بنابراین عددی که معمولاً از آن با عنوان حدود ۴۰۰ کیلوگرم یاد می‌شود، نباید موجودی قطعی امروز ایران تلقی شود.

این واقعیت که آمریکا در گذشته از تعهدات برجامی خود خارج شده و ایران هدف حملات نظامی قرار گرفته، نگرانی درباره اعتبار تضمین‌های تازه را قابل فهم می‌کند. با این حال، تجربه شکست یک توافق لزوماً به معنای بی‌فایده بودن همه گزینه‌های دیپلماتیک نیست؛ همان‌طور که برخورداری از توان نظامی نیز به‌تنهایی تضمین‌کننده جلوگیری از جنگ نخواهد بود

امافارغ از اختلاف بر سر مقدار دقیق ذخایر، موضوع اصلی شاید نسبت ارزش راهبردی آن‌ها با هزینه احتمالی جنگ است. فرض کنیم در درگیری تازه، تأسیسات پارس جنوبی یا بخش مهمی از شبکه انرژی کشور هدف قرار گیرد.

پارس جنوبی صرفاً یک مجموعه صنعتی نیست؛ یکی از ستون‌های تأمین گاز، تولید برق، فعالیت صنایع و اقتصاد ایران است. آسیب گسترده به چنین مجموعه‌ای می‌تواند زنجیره‌ای از اختلالات را در بخش‌های مختلف اقتصادی ایجاد کند. در چنین وضعیتی، تصمیم‌گیران باید به پرسشی دشوار پاسخ دهند که آیا حفظ ذخایر اورانیوم با غنای بالا، حتی با پذیرش خطر آسیب گسترده به زیرساخت‌های حیاتی، بهترین راه تأمین امنیت کشور است یا می‌توان ترتیباتی طراحی کرد که بدون نابودی ظرفیت علمی و صنعتی هسته‌ای ایران، خطر جنگ را کاهش دهد؟

این پرسش زمانی اهمیت بیشتری پیدا می‌کند که گزینه انتقال ذخایر به کشور ثالث مورد توافق، کاهش سطح غنی‌سازی یا نظارت بین‌المللی بر مواد هسته‌ای مطرح باشد.

کشور ثالث؛ واگذاری امتیاز یا ابزار توافق؟

انتقال اورانیوم غنی‌شده به کشور ثالث، راهکاری بی‌سابقه در مذاکرات هسته‌ای نیست. در توافق برجام نیز بخش عمده ذخایر اورانیوم غنی‌شده ایران به خارج منتقل شد. اکنون نیز در گزارش‌های مربوط به مذاکرات احتمالی، چین به‌عنوان یکی از گزینه‌های تضمین توافق مطرح شده است. البته انتقال ذخایر، رقیق‌سازی اورانیوم و قرار دادن مواد تحت نظارت بین‌المللی، سه راهکار متفاوت با پیامدهای حقوقی و فنی متفاوت‌اند. هر کدام می‌توانند موضوع مذاکره قرار گیرند و درباره نحوه اجرا، نظارت، بازگشت‌پذیری و تعهدات متقابل آنها توافق شود.

اما مهم‌ترین مساله، تضمین اجرای توافق است. تجربه خروج آمریکا از برجام نشان داده که صرف امضای یک توافق، به‌تنهایی برای تأمین منافع اقتصادی ایران کافی نیست. بنابراین هر راه‌حل جدیدی باید درباره رفع واقعی تحریم‌ها، پایان محاصره دریایی، آزادسازی منابع مالی و جلوگیری از حملات مجدد، تعهدات روشن و سازوکارهای قابل اجرا داشته باشد.

به همین دلیل، بحث بر سر انتقال اورانیوم نباید به دوگانه ساده تسلیم یا مقاومت تقلیل پیدا کند. پرسش این است که ایران در برابر هر تعهد هسته‌ای چه دستاورد ملموسی در حوزه امنیت، اقتصاد و بازسازی کشور دریافت خواهد کرد.

پیروزی نظامی برویرانه‌های اقتصادی!

در محاسبات مربوط به جنگ احتمالی، توان ایران برای افزایش هزینه‌های نظامی و اقتصادی آمریکا و متحدان منطقه‌ای آن جایگاه مهمی دارد. تهدید زیرساخت‌های انرژی منطقه، اختلال در کشتیرانی خلیج‌فارس و گسترش دامنه درگیری از جمله عواملی هستند که می‌توانند هزینه جنگ را برای طرف مقابل افزایش دهند.

اما افزایش هزینه جنگ برای دشمن، الزاماً به معنای کاهش هزینه آن برای ایران نیست.

حتی اگر آمریکا پس از یک دوره درگیری گسترده عملیات نظامی خود را متوقف کند، هیچ تضمینی وجود ندارد که هم‌زمان تحریم‌ها، محاصره دریایی یا سایر فشارهای اقتصادی را نیز پایان دهد.

پارس جنوبی صرفاً یک مجموعه صنعتی نیست و آسیب گسترده به چنین مجموعه‌ای می‌تواند زنجیره‌ای از اختلالات را در بخش‌های مختلف اقتصادی ایجاد کند و در چنین وضعیتی، تصمیم‌گیران باید به پرسشی دشوار پاسخ دهند که آیا حفظ ذخایر اورانیوم با غنای بالا، حتی با پذیرش خطر آسیب گسترده به زیرساخت‌های حیاتی، بهترین راه تأمین امنیت کشور است؟

در چنین شرایطی ممکن است ایران با زیرساخت‌های آسیب‌دیده، منابع مالی محدود و نیاز فوری به بازسازی روبه‌رو باشد، در حالی که فشارهای خارجی همچنان ادامه دارند.

کشورهای منطقه نیز در صورت گسترش جنگ به تأسیسات انرژی و زیرساخت‌های خود، ناچار خواهند بود منابعشان را صرف بازسازی داخلی کنند. بنابراین نمی‌توان پیش‌فرض گرفت که پس از جنگ، منابع گسترده منطقه‌ای برای بازسازی ایران فراهم خواهد شد.

بازسازی پالایشگاه‌ها، نیروگاه‌ها، شبکه برق، بنادر و تأسیسات صنعتی صرفاً به منابع مالی نیاز ندارد؛ دسترسی به تجهیزات، فناوری، سرمایه‌گذاری و شبکه تجارت بین‌المللی نیز ضروری است. ادامه تحریم‌ها می‌تواند این فرآیند را طولانی‌تر و پرهزینه‌تر کند.

از همین رو، میان پایان عملیات نظامی و پایان واقعی جنگ تفاوت وجود دارد. ممکن است درگیری نظامی متوقف شود، اما تبعات اقتصادی آن برای سال‌ها ادامه پیدا کند.

امنیت ملی فقط حفظ ذخایر نیست

این واقعیت که آمریکا در گذشته از تعهدات برجامی خود خارج شده و ایران هدف حملات نظامی قرار گرفته، نگرانی درباره اعتبار تضمین‌های تازه را قابل فهم می‌کند. با این حال، تجربه شکست یک توافق لزوماً به معنای بی‌فایده بودن همه گزینه‌های دیپلماتیک نیست؛ همان‌طور که برخورداری از توان نظامی نیز به‌تنهایی تضمین‌کننده جلوگیری از جنگ نخواهد بود.

تصمیم درباره آینده ذخایر اورانیوم باید در چارچوب محاسبه‌ای گسترده‌تر صورت گیرد؛ محاسبه‌ای که در آن علاوه بر ارزش هسته‌ای و بازدارندگی، امنیت زیرساخت‌های حیاتی، وضعیت اقتصاد، هزینه بازسازی و آینده زندگی مردم نیز دیده شود.

اگر توافقی بتواند خطر حملات تازه را کاهش دهد، محدودیت‌های اقتصادی را به‌صورت قابل راستی‌آزمایی برطرف کند و امکان بازسازی کشور را فراهم آورد، دستاوردهای آن باید در کنار هزینه امتیازهای هسته‌ای سنجیده شود و در مقابل، توافقی که تنها به انتقال ذخایر منجر شود، اما تضمینی برای امنیت و رفع فشارهای اقتصادی نداشته باشد، نمی‌تواند پاسخ کاملی به بحران کنونی باشد.

معیار موفقیت یک توافق، نه صرفاً حفظ یا انتقال اورانیوم، بلکه میزان توانایی آن در جلوگیری از ویرانی بیشتر، تأمین امنیت کشور و فراهم کردن امکان بازسازی ایران است. پیروزی در یک جنگ نیز تنها با دفع حمله نظامی تعریف نمی‌شود؛ کشوری که پس از توقف درگیری همچنان با زیرساخت‌های ویران، اقتصاد فرسوده و محاصره اقتصادی روبه‌رو باشد، با بخش مهمی از هزینه‌های جنگ زندگی خواهد کرد. حال در آستانه تصمیم‌هایی که ممکن است آینده ایران را برای سال‌ها تحت تأثیر قرار دهند باید به همه این جنبه‌ها نیز توجه کرد.

یادداشت کوتاه

زید آبادی:
یکی توضیح دهد که قرار است چه بشود؟

یک فعال سیاسی و روزنامه‌نگار نوشت: «یکی بیاید به ما توضیح دهد که قرار است چه بشود! آیا واقعاً طرحی دیپلماتیک وسط است؟ اگر وسط است، به کجا رسیده یا به کجا خواهد رسید؟ یا اینکه طرحی جدی در میان نیست و جنگ محتوم و مقدر است؟ اگر جنگ محتوم و مقدر است، علت اصلی این حتمیت و تقدیر چیست؟»

احمد زیدآبادی در یادداشتی در کانال تلگرامی خود نوشت: «در حالی که صدای شیپور جنگ از واشینگتن و تل‌آویو روز به روز بلندتر می‌شود، هیچکدام از مسئولان در باره‌ی آنچه در پشتِ صحنه می‌گذرد هیچ توضیحی به مردم نمی‌دهند!

یکی بیاید به ما توضیح دهد که قرار است چه بشود! آیا واقعاً طرحی دیپلماتیک وسط است؟ اگر وسط است، به کجا رسیده یا به کجا خواهد رسید؟ یا اینکه طرحی جدی در میان نیست و جنگ محتوم و مقدر است؟ اگر جنگ محتوم و مقدر است، علت اصلی این حتمیت و تقدیر چیست؟ جنگ قرار است چقدر به طول انجامد؟ مسئولان چه قول و وعده‌ای در باره‌ی آثار و سرنوشت و نتایج جنگ به ما می‌دهند؟ قرار است جنگ چه مشکلی را حل کند و چه راهی را بگشاید؟ ایران و منطقه بعد از جنگ چه وضعیت و چه نظمی خواهند داشت؟

اینها پرسش‌هایی است که ما از تک تک مسئولان و تصمیم‌گیران کشور پاسخ آن‌ها را می‌خواهیم.

متأسفانه مقام‌های رسمی کشور در این باره سکوت کرده‌اند و یا به حواشی می‌پردازند، اما در مقابل، آدم‌های بی‌ربط و غیرمسئول دائم در حال دیکته‌ی منویات خود و ارائه‌ی وعده‌های کاذب هستند.

یکی مدعی است که در یک تجمع شبانه خواستار ساخت بمب اتمی شده و «ملت مبعوث» هم به علامت تأیید تکبیر گفته‌اند!

آن یکی از قرار گرفتن کشور در موقعیت و شرایط «فتح مکه» و نفی مذاکره سخن می‌گوید!

این چه بساطی در این وضعیت وانفاسا و واحیرتاست؟»

آگهی موضوع ماده ۱ قانون تعیین تکلیف اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی حوزه ثبتی شهرستان ابدانان

به موجب ماده ۱ قانون و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف اراضی وساختمانهای فاقد سند رسمی مصوب ۱۳۹۰/۹/۲۰ مجلس شورای اسلامی متقاضیانی که به استناد مواد مذکور تقاضای ثبت وصدور سند مالکیت نموده اند و هیئت حل اختلاف رای به صحت وقوع بیع به تصرفات آگهی صادر نموده جهت اطلاع عموم در ۲ نوبت به شرح زیر آگهی میگردد.

۱ - آقای اسماعیل حسینی فرزند اله قلی در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی به مساحت ۹۸۱ متر مربع پلاک ۲۵۴۶ فرعی از ۱۶ اصلی واقع در آبدانان اراضی لرغه - خریداری شده از آقای اله قلی حسینی ومنتسب به مالکیت رسمی آقای عزیز تاجمیر - که هیئت قانون تعیین تکلیف به موجب رای ۱۴۰۵۶۰۳۱۵۰۰۷۰۰۴۹۴۷ مورخه ۱۴۰۵/۰۷/۲۲ صدور سند مالکیت مفروزه مورد تقاضا را صادر نموده است.

۲- آقای اسماعیل حسینی فرزند اله قلی در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی به مساحت ۶۸۶۴ متر مربع پلاک ۲۵۴۵ فرعی از ۱۶ اصلی واقع در آبدانان اراضی لرغه - خریداری شده از آقای اله قلی حسینی و منتسب به مالکیت رسمی آقای عزیز تاجمیر که هیئت قانون تعیین تکلیف به موجب رای ۱۴۰۵۶۰۳۱۵۰۰۷۰۰۴۹۵۱ مورخه ۱۴۰۵/۰۷/۲۲ صدور سند مالکیت مفروزه مورد تقاضا را صادر نموده است.

۳- آقای قادر همتی فرزند سهراب در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی به مساحت ۲۳۲۱۶/۰۴ متر مربع پلاک ۱۶۶۱۴ فرعی از ۳۱ اصلی واقع در آبدانان اراضی طلور - خریداری شده از آقای اردشیر پیرانی و منتسب به مالکیت رسمی آقای ابراهیم پیرانی که هیئت قانون تعیین تکلیف به موجب رای ۱۴۰۵۶۰۳۱۵۰۰۷۰۰۴۹۰۲ مورخه ۱۴۰۵/۰۷/۲۰ صدور سند مالکیت مفروزه مورد تقاضا را صادر نموده است.

۴-آقای قادر همتی فرزند سهراب در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی به مساحت ۱۶۵۷۴/۲۰ متر مربع پلاک ۱۶۶۱۵ فرعی از ۳۱ اصلی واقع در آبدانان اراضی طلور - خریداری شده از آقای حیات پیرانی و منتسب به مالکیت رسمی آقای بهرام پیرانی که هیئت قانون تعیین تکلیف به موجب رای ۱۴۰۵۶۰۳۱۵۰۰۷۰۰۴۹۰۲ مورخه ۱۴۰۵/۰۷/۲۰ صدور سند مالکیت مفروزه مورد تقاضا را صادر نموده است.

۵- آقای عیدی ابدالی فرزند عبدالکریم در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی به مساحت ۳۲۳۰۸۸/۹۸ متر مربع پلاک ۲۲۰ فرعی از ۴ فرعی از ۲۰ اصلی واقع در آبدانان مورموری اراضی موسوم به چپ و راست خریداری شده از آقای پاپی مرادی و منتسب به مالکیت رسمی آقای صید بیرانوند که هیئت قانون تعیین تکلیف به موجب رای ۱۴۰۵۶۰۳۱۵۰۰۷۰۰۴۸۶۳ مورخه ۱۴۰۵/۰۷/۱۹ صدور سند مالکیت مفروزه مورد تقاضا را صادر نموده است.

۶- آقای یعقوب محمدی فرزند محمد در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی به مساحت ۱۰۴۷۰/۱۱ متر مربع پلاک ۱۴۱۴۳ فرعی از ۳۱ اصلی واقع در آبدانان اراضی ناصر عالی منطقه موسوم به کناره خریداری شده و منتسب به مالکیت رسمی آقای محمد محمدی - که هیئت قانون تعیین تکلیف به موجب رای ۱۴۰۵۶۰۳۱۵۰۰۷۰۰۴۸۴۴ مورخه ۱۴۰۵/۰۷/۱۹ صدور سند مالکیت مفروزه مورد تقاضا را صادر نموده است.

۷- آقای احسان رحمتی زاده فرزند عزیز علی در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی به مساحت ۷۷۷۱/۸۶ متر مربع پلاک ۱۶۵۴۵ فرعی از ۳۱ اصلی واقع در آبدانان اراضی ناصر عالی خریداری شده از آقای افشین رحمتی زاده و مهرانگیز رحمتی و منتسب به مالکیت رسمی آقای عنبر علی رحمتی زاده که هیئت قانون تعیین تکلیف به موجب رای ۱۴۰۵۶۰۳۱۵۰۰۷۰۰۴۸۲۷ مورخه ۱۴۰۵/۰۷/۱۸ صدور سند مالکیت مفروزه مورد تقاضا را صادر نموده است.

۸- آقای رضا بیگ محمدی فرزند کاظم در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی به مساحت ۱۷۸۵۴/۵۸ متر مربع پلاک ۱۶۱ فرعی از ۱۸ اصلی واقع در آبدانان اراضی هلیوه که هیئت قانون تعیین تکلیف به موجب رای ۱۴۰۵۶۰۳۱۵۰۰۷۰۰۴۹۳۷ مورخه ۱۴۰۵/۰۷/۲۱ صدور سند مالکیت مفروزه مورد تقاضا را صادر نموده است. ۹_آقای رحمان میرزائی پور فرزند شنبه در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی به مساحت ۱۶۶۳/۲۵ متر مربع پلاک ۱۶۷۱۴ فرعی از ۳۱ اصلی واقع در آبدانان اراضی دینار کوه منطقه موسوم به ورگر خریداری از آقای فرهاد میرزائی پور و منتسب به مالکیت رسمی آقای شنبه چالیش که هیئت قانون تعیین تکلیف به موجب رای ۱۴۰۵۶۰۳۱۵۰۰۷۰۰۴۹۷۹ مورخه ۱۴۰۵/۰۷/۲۲ صدور سند مالکیت مفروزه مورد تقاضا را صادر نموده است.

لذا چنانچه اشخاص ذینفع به آرا فوق الذکر اعتراض داشته باشند باید از انتشار اولین نوبت آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به اداره ثبت اسناد محل وقوع ملک تسلیم و رسید اخذ نمایند در صورتی که اعتراض در موعد مقرر قانونی واصل نگردد یا معترض گواهی تنظیم دادخواست از دادگاه عمومی محل ارائه ننماید ثبت محل وفق مقررات مبادرت به صور سند مالکیت خواهد نمود.

تاریخ انتشار نوبت اول: ۱۴۰۵/۰۷/۲۵

تاریخ انتشار نوبت دوم: ۱۴۰۵/۰۸/۱۰

سرخی

سرپرست اداره ثبت اسناد و املاک شهرستان آبدانان